

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120341081
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6120341081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobkyne: B. T., U.. X.X.XXXX, T. X, T., zastúpenej K. L. C.. D. A., E..A..O.., B.: XX XXX XXX, L. XX, L., proti žalovanému: D. V. E., E..A..O.., B.: XX XXX XXX, D. XX, R., zastúpenému Advokátska kancelária C.. K. V., E..A..O.., B.: XX XXX XXX, L. XX, R., o zaplatenie 500 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 16Csp/79/2020-147 z 26.11.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 500 eur a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e a vo výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie.

Žalobkyni priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% z 500 eur od 22.7.2020 do zaplatenia zastavil, žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalovanému uložil zaplatiť Okresnému súdu Bratislava I súdny poplatok 30 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa v upomínacom konaní návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 23.7.2020 domáhala od žalovaného zaplatenia 500 eur s príslušenstvom ako primeraného finančného zadostučinienia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“). Návrh odôvodnila tým, že 14.1.2011 jej žalovaný na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 14.1.2011 č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“) poskytol spotrebiteľský úver. Návrhom podaným na Stály rozhodcovský súd H. K. H. Ž. sa domáhal od nej zaplatenia dlhu z predmetnej zmluvy o úvere, ten vydal 10.6.2013 rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-PC-1493/13-LP, ktorý však bol rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom z 2.7.2018 č.k. 10Csr//2015-143, právoplatným 14.8.2018, zrušený pre porušenia práv spotrebiteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 335/2014 Z.z.“) a zákona č. 250/2007 Z.z. Okresný súd Banská Bystrica vydal v upomínacom konaní 24.7.2020 platobný rozkaz sp. zn. 30Up/1411/2020, proti ktorému podal žalovaný odpor s vecným odôvodnením, navrhol žalobu zamietnuť

a priznať mu náhradu trov konania. Namietal, že žalobkyňa neoznačila porušenie ktorého práva alebo povinnosti jej zakladá uplatnený nárok. Žalobkyňa podaním doručeným súdu 3.11.2020 vzala žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% z 500 eur od 22.7.2020 do zaplatenia späť a žiadala konanie v tejto časti zastaviť.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi a s tvrdeniami strán sporu a zistil, že Stály rozhodcovský súd H. K. H. Ž. v právnej veci žalobcu D. V. E., E.A.O., proti žalovanej B. T. o zaplatenie pohľadávky 1.966,25 eura s príslušenstvom, rozhodol rozhodcovským rozsudkom z 10.6.2013 sp. zn. RK-PC-1493/13-LP tak, že žalovanej (v tomto konaní žalobkyňa) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovaný) do 3 dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku 1.966,25 eura, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úrok z omeškania vo výške 5,525% ročne z jednotlivito rozpísaných súm a období, a to až do dňa, kedy táto zmluvná pokuta spolu s týmto úrokom z omeškania dosiahne 1.500 eur, od kedy je povinná platiť iba úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne z 1.966,25 eura do zaplatenia, poplatok za rozhodcovské konanie 49,79 eura a trovy právneho zastúpenia 320,91 eura. Žalovaná (v tomto konaní žalobkyňa) nespĺnila súdom uloženú povinnosť. Na návrh oprávneného na vykonanie exekúcie a poverenia vydaného Okresným súdom Žiar nad Hronom 13.4.2015 pod č. XXXX*XXXXXX sa začalo exekučné konanie na Exekútorskom úrade C.. B.. C. I., D.. - súdneho exekútora, ktorý žalobkyňu vyzval, aby v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie dobrovoľne uhradila vymáhanú dlžnú sumu pre žalobcu (v tomto konaní žalovaný) ako aj trovy exekúcie, vrátane 20% DPH, spolu 2.821,28 eura, pozostávajúcich z vymáhanej sumy vrátane príslušenstva - 2 471,04 eura, trov exekúcie vo výške 10% z vymáhanej sumy, odmeny súdneho exekútora, vrátane 20% DPH - 299,40 eura a hotových výdavkov ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie - 50,84 eura, alebo aby do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesla u exekútora námietky proti exekúcii. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom z 2.7.2018 č.k. 10Csr/1/2015-143, právoplatným 14.8.2018, zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu H. K. H. Ž. z 10.6.2013 sp. zn. RK-PC-1493/13-LP, odložil jeho vykonateľnosť a žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Pri rozhodovaní vychádzal z toho, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná, čo odôvodnil tým, že v bode 5. návrhu na uzavretie zmluvy boli vyplnené údaje o poskytnutej čiastke úveru, splatnosti úveru, mesačnej splátke vrátane úrokov a pod. a žalobkyňa zmluvu s týmito údajmi podpísala v Žarnovici 8.1.2011. Žalovaný následne v zmluve vyplnil údaje v bode 6 o mesačnej splátke, vrátane úrokov, o celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, RPMN a pod. a zmluvu podpísal v Bratislave 14.1.2011. Žalobkyňa však už tento návrh neakceptovala a nemala možnosť namietat' alebo nesúhlasit' s údajmi doplnenými žalovaným v bode 6, ktoré boli odlišné od údajov v bode 5. Podľa súdu išlo o zmenu návrhu v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý mala žalobkyňa prijať (zákon v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu zmluvy), žalobkyňa mala teda formulár opäť podpísať. Vzhľadom k tomu, že uvedený postup v konaní nebol preukázaný, súd konštatoval, že zmluva nemá vyžadovanú písomnú formu, a preto je neplatná. Na základe záveru o neplatnosti zmluvy o úvere súd zrušil rozhodcovský rozsudok s odôvodnením, že je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu. Žalobkyňa výzvou zo 17.7.2020 vyzvala žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia 500 eur podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. z dôvodu, že Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 10Csr/1/2015 deklaroval porušenie práv spotrebiteľa chránených príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný listom zo 17.7.2020 oznámil žalobkyni, že neevduje žiadne súdne rozhodnutie zaväzujúce ho na úhradu finančného zadost'učinenia a odmietol vyhovieť jej požiadavke.

4. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., § 52 ods. 1, § 52 ods. 2 až ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a po vyhodnotení konkrétnych okolností prejednávanej veci dospel k záveru, že priznanie finančného zadost'učinenia žalobkyni za predmetné porušenie jej práva je dôvodné. Vznik nároku žalobkyne mal za preukázaný a za primeraný povahe a rozsahu porušenia jej práv a tiež zodpovedajúci svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie. Zväzkový vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou o úvere, od ktorého žalobkyňa odvodzovala nárok, posúdil ako vzťah spotrebiteľský, nakoľko žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako obchodná spoločnosť - právnická osoba v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako fyzická osoba, nepodnikateľ. Žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10 Csr/1/2015 preukázala

porušenia jej práv, nakoľko tento súd jej žalobe vyhovel a rozsudkom z 2.7.2018 zrušil rozhodcovský rozsudok. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že v tomto rozhodnutí súd konštatuje porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného konaním ako veriteľa tým, že došlo k uzavretiu neplatnej zmluvy pre absenciu jej písomnej formy. K námietkam žalovaného že žalobkyňa nepreukázala existenciu ujmy, čo neumožňovalo určiť primerané finančné zadosťučinenie, súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 uviedol, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie spotrebiteľovi sa nevyžaduje, aby žalobkyňa preukázala existenciu konkrétnej ujmy. Jediným predpokladom, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privodená konkrétna ujma nevyžaduje, pričom preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Uvedené ustanovenie zákona č. 250/2007 Z.z. nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Mal za to, že žalobkyňou uplatnené finančné zadosťučinenie 500 eur je vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci primerané. V tomto smere sa stotožnil s žalobkyňou, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na začiatku ich zmluvného vzťahu, čo vyústilo do ďalších zbytočných, časovo aj psychicky náročných konaní pred rozhodcovským súdom, exekučným súdom a všeobecným súdom. Sumu 500 eur mal za primeranú aj s prihliadnutím na to, že na podklade rozhodcovského rozsudku sa žalovaný snažil od žalobkyne vymôcť podstatne vyššiu sumu, pozostávajúcu z istiny 1.966,25 eura a príslušenstva, spolu viac ako 2.500 eur. Žalobkyňa podľa neho utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý jej predkladal zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie a začal proti nej rozhodcovské konanie a s nulitným rozhodcovským rozsudkom jej hrozil exekučným konaním, čo výrazne narušilo ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobkyne. Nakoľko žalobkyňa pred predbežným prejednaním sporu a začatím prvého pojednávania vo veci podaním doručeným súdu 3.11.2020 vzala žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne z 500 eur od 22.7.2020 do zaplatenia späť, súd prvej inštancie podľa ustanovení § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 a ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 251 a § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami jeho § 262 ods. 1 a ods. 2 podľa pomeru úspechu strán vo veci tak, že žalobkyňu, ktorá bola v konaní plne úspešná, priznal proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. Aj keď žalobkyňa vzala v časti príslušenstva žalobu späť a teda procesne zavinila zastavenie konania v tejto časti, pri rozhodovaní to nezohľadnil, nakoľko šlo o úspech nepatrný, keďže 5% úroky z omeškania z 500 eur od 22.7.2020 do späťvzatia žaloby 3.11.2020, boli len 7,19 eura.

6. Podľa ustanovení § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu 30 eur (6% z 500 eur).

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 500 eur a súvisiacemu výroku o náhrade trov konania ako aj proti výroku o poplatkovej povinnosti žalovaného podal žalovaný odvolanie z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. b), f) a h), navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal proti záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy z dôvodu absencie písomnej formy, pretože žiadny zákon neupravuje písomnú formu zmluvy ako súčasť práva spotrebiteľa, a teda nedodržanie písomnej formy, nemôže byť chápané ako porušenie takéhoto práva. Nakoľko žalobkyňa neidentifikovala, aké jej konkrétne právo bolo porušené, považoval záver súdu o nedodržaní písomnej formy zmluvy v procesnej rovine tiež za neprípustné nahrádzanie povinnosti tvrdenia žalobkyne súdom. Uviedol, že pokiaľ by porušenie práva spotrebiteľa malo spočívať v nedodržaní písomnej formy zmluvy, zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov takúto skutočnosť

neoznačil za porušenie práva spotrebiteľa, ale spojil s ním následok v podobe bezúročnosti úveru. Mal za to, že presné určenie porušeného práva je pritom podstatné, pretože predstavuje nielen preukázanie základu nároku, ale aj okolnosť dôležitú pre posudzovanie výšky zadosťučinenia. Za nesprávny a nedôvodný mal aj záver súdu odôvodňujúci výšku zadosťučinenia tým, že žalovaný sa na podklade rozhodcovského rozsudku snažil od žalobkyne vymôcť 1.966,25 eura a tým porušil právo žalobkyne. Uviedol, že súd prvej inštancie opomenul, že exekučný súd konajúci na základe žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, poverenie vydal, t.j. v konkrétnom štádiu súd na základe svojej právomoci považoval exekúciu za oprávnenú a dôvodnú, žalovaný teda nekonal svojvoľne. Poukázal na to, že exekučný súd v roku 2015 sám preskúmaval rozhodcovský rozsudok aj po vecnej stránke, pričom uvedený aspekt súd prvej inštancie prehliadol. Namietal aj záver súdu, že žalobkyňa utrpela psychickú ujmu, pretože uvedené nemá oporu v žiadnom dôkaze a súd na jednej strane existenciu nároku nespája so vznikom ujmy, na strane druhej však jej výšku odôvodňuje existenciou ujmy bez osvedčených skutočností. Podľa jeho názoru nemal vo vykonanom dokazovaní oporu ani záver o narušení ekonomickej a majetkovej stability žalobkyne. Mal za to, že súd prihliadal na skutočnosti, ktoré neboli ani tvrdené, ani preukázané, a na ich základe rozhodoval aj o výške zadosťučinenia. Navyše, v prejednávanvej veci došlo k uplatňovaniu zadosťučinenia s odstupom viac ako 2 rokov a preto, ak by mal platiť záver súdu, že žalobkyňa utrpela psychickú ujmu a bola narušená jej ekonomická stabilita, logicky by sa mala žalobkyňa domáhať náhrady v relevantnom čase blízkom tomu, kedy následky a skutočnosti mali nastať. Aj keď zákon č. 250/2007 Z.z. neviaže vznik nároku na zadosťučinenie na preukázanie ujmy, uvedené platí len o základe nároku, avšak nie o jeho výške, pretože primeranosť zadosťučinenia sa musí odôvodniť reálne preukázanými skutočnosťami, čo sa v prejednávanvej veci nestalo. Súd prvej inštancie tak podľa neho vo veci nerozhodol v súlade so zákonom a na základe skutočností, ktoré by v konaní boli preukázané.

8. Proti rozhodnutiu o poplatkovej povinnosti žalovaný namietal, že je v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. z dôvodu, že žalovanému je možné uložiť povinnosť podľa jeho ustanovenia § 2 ods. 2 až po právoplatnom skončení konania, kedy je známy výsledok konania, od ktorého závisí určenie poplatníka. Namietal aj výšku súdneho poplatku určenú súdom, pretože táto mala byť 50% zo súdneho poplatku vo výške 6% z 500, t.j. 15 eur, nakoľko žaloba bola podaná v upomínacom konaní, pre ktoré platí, že výška súdnych poplatkov je polovica zo sumy poplatku pri podaní žaloby v rámci všeobecného konania.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nesúhlasila s jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní a navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a priznať jej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na to, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká aj v prípade, ak žalovaný porušil niektorú z povinností uložených mu na základe príslušného právneho predpisu zohľadňujúceho ochranu spotrebiteľa. Preto, ak žalovaný už na začiatku zmluvného vzťahu medzi ním a spotrebiteľom opomenul povinnosť stanovenú § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., došlo z jeho strany k porušeniu povinností týkajúcich sa formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj predzmluvnej informačnej povinnosti a v korelácii s týmito porušil právo spotrebiteľa na korektnú formu zmluvy a právo na informácie pred podpisom zmluvy. Porušenie týchto povinností potom spôsobilo neplatnosť zmluvy, bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Žalovaný pokračoval v porušovaní práv spotrebiteľa, keď jej predložil neplatnú rozhodcovskú doložku, čím nerešpektoval právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami. K identifikácii jej práva, ktoré žalovaný porušil uviedla, že toto bolo v žalobe a vyjadrení k odporu odkazom na príslušné ustanovenia zákonov. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 17.12.2019 sp. zn. 11Co/274/2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24.8.2017 sp. zn. 7Co/23/2017. Ďalej poukázala na to, že po 10.6.2013 bola z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vypustená jedna z podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, a to preukázanie privodenia ujmy spotrebiteľovi, ktorá bola preukázateľná len s nepomernými ťažkosťami. Zdôraznila, že podľa aktuálnej právnej úpravy je pre vznik tohto nároku potrebné len preukázanie úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti na súde a ujmy ako osobitný ekvivalent nie je potrebné skúmať, preukazovať, ani osvedčovať, ako to mylne uviedol žalovaný v odvolaní. Považovala za postačujúce konštatovanie súdu, že uplatnený nárok považuje vzhľadom na okolnosti prípadu za primeraný, keďže iné odôvodnenie by ani nebolo možné, k čomu poukázala na rozhodnutia súdov, ktorými spotrebiteľom za obdobných okolností priznali vyššie finančné zadosťučinenie, ako si uplatňuje ona. Uplatnenie tohto nároku je výlučne vecou spotrebiteľa, pričom jeho právo sa vo vzťahu k plynutiu času môže oslabiť jedine uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby, uplynutie ktorej žalovaný nenamietal.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil 24.6.2021 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP).

11. Odvolací súd sa po preskúmaní veci v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyni za porušenie jej práv spotrebiteľa je dôvodné a aj s jeho odôvodnením. Súd prvej inštancie prihliadal vo veci na všetky podstatné okolnosti, ktoré nastali v dôsledku protiprávneho konania žalovaného a ktoré mali, resp. mohli mať vplyv na žalobkyňu a v odôvodnení rozsudku v dostatočnej miere vysvetlil ako dospel k rozhodnutiu, že finančné zadosťučinenie prislúchajúce žalobkyni je primerané práve v uplatňovanej výške 500 eur. Žalobkyňa nárok vyvodzovala z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré spotrebiteľovi umožňuje žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi. Zákon pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby bola spotrebiteľovi privedená ujma, materiálna či nemateriálna, ale postačuje, že k takému porušeniu práva alebo povinnosti len dôjde. Priznanie finančného zadosťučinenia neplní len funkciu satisfakčnú, ale i sankčnú, aby dostatočne odradilo žalovaného ako dodávateľa od získania plnení vyplývajúcich z neplatných úverových zmlúv a neprijateľných zmluvných podmienok.

12. Podľa odvolacieho súdu žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti alebo argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa nestotožnil so žalovaným, že aj keď zákon č. 250/2007 Z.z. neviaže vznik nároku na zadosťučinenie preukázaním ujmy, toto sa neaplikuje na určenie výšky primeraného zadosťučinenia, ktorá sa musí preukázať konkrétnymi skutočnosťami. K tomuto odvolací súd uvádza, že zákon č. 250/2007 Z.z. nestanovuje žiadne kritériá pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia, a preto túto súd určí na základe konkrétnych okolností danej veci vlastným posúdením. V danej veci súd prvej inštancie zohľadnil nezákonné konanie a postup žalovaného ako veriteľa, ktorý žalobkyni predkladal zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli v rozpore so zákonom, zahájil proti nej rozhodcovské konanie a hrozil jej exekučným konaním, čo žalobkyňu zbytočne a citeľne zaťažovalo. Prihliadol aj na sumu, žalovaný od žalobkyne v predchádzajúcich konaniach žiadal, a teda, že žalobkyňa od neho v predmetnom konaní žiada sumu podstatne nižšiu. Uvedené konanie žalovaného malo význam pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia, najmä z dôvodu psychickej záťaže žalobkyne, ktorú by v prípade, ak by sa nebránila žalobou podanou na Okresnom súde Žiar nad Hronom, zaväzoval rozhodcovský rozsudok na zaplatenie žalovaným uplatnenej sumy, čo by malo zásadný vplyv aj na ekonomickú situáciu a stabilitu žalobkyne. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovaného, že presná identifikácia porušeného práva má význam aj pre posudzovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Porušenie konkrétneho práva žalobkyne bolo preukázané v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom vedenom pod sp. zn. 10Csr/1/2015 a pre predmetné konanie je podstatné len to, že k porušeniu práv žalobkyne došlo a toto úspešne uplatnila na súde. Žiadna iná skutočnosť nemá pre predmetné konanie zásadný význam. Žalobkyňa teda v konaní dostatočne preukázala nárok na finančné zadosťučinenie, keď preukázala porušenie povinností žalovaného, ktoré bolo dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku, na základe ktorého bola voči žalobkyni vedená exekúcia.

13. Námietky žalovaného proti záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy pre nedodržanie jej písomnej formy považoval odvolací súd za bezpredmetné, nakoľko toto bolo predmetom konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10Csr/1/2015, a nie predmetného konania.

14. Z uvedeného vyplýva, že žalovanému sa nepodarilo spochybniť správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o uložení povinnosti zaplatiť finančné zadosťučinenie a o náhrade trov konania ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Na odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť, odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvej inštancie postupoval procesne nesprávne, keď pred skončením konania vo veci samej rozhodol aj o poplatkovej povinnosti a navyše poplatok aj nesprávne vypočítal.

17. Podľa ustanovenia § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Podľa ustanovenia § 11c ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o poplatkovej povinnosti v upomínacom konaní súdny poplatok splatný podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní je 50% z percentnej sadzby ustanovenej v sadzobníku; ustanovenie § 6 ods. 3 sa nepoužíja.

18. Odvolací súd aplikáciou ustanovenia čl. 4 CSP pripustil odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti analogicky podľa ustanovenia § 357 písm. m) CSP, ako s ním súvisiaceho a upravujúceho právnu vec, čo do obsahu a účelu najbližšie posudzovanej veci, a keďže sám nemá v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. oprávnenie rozhodovať vo veciach poplatkov, napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti žalovaného zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).